

Sieraimiini tulvii pyhän veren löyhkä,
hiekaista kuunharmaasta on tullut
tummempaa
nyt yössä...
Mustaa

Syysaamun auringon noustessa jälleen
kirpeän pakkasen ratsailla,
hengitykseni huuruaa silmissäni...
Tuuli vaikeroi - selkääni takoo,
hieka rannalla paljastuu
syvänpunaiseen värjäytyneenä.

Ikuisesti, luulen, monien muistiin
jää tämä aamu vainoamaan..
Ruumisröykkiöt kasvavat kuolleista
ristin ja poikien Isänmaan...

Ikuisesti, luulen, monien mielissä
viha sumentaa ajatuksen
mutta Sotamme on viisaudesta
päättös veljiemme puolesta.

Taistelkaa puolesta synnyinmaan,
äitienne kodin ja turvan takeeksi.
Pappi, pastori tai piispa mikälie,
ristiinnaulitkaa omaan kirkkoonsa!

Luovuttamaan ei pidä meidän,
loppuun asti vie vain yksi tie!
Julistamme sodan vastaan kirkkoa, loppuun asti vie vain yksi t
ie!

Kun avuton piispantytär on ensin
raiskattu,
ja vaikka viimeiset häpäisivätkin
veristä ruumista,
hänen sätkivän ruumiinsa osia
syötetään...
Isälleen...
vasta sitten piispa hirtetään
rakkaaseen pihakoivuunsa...
Tie vie kohti julmuutta,
synkän muiston äärellä.